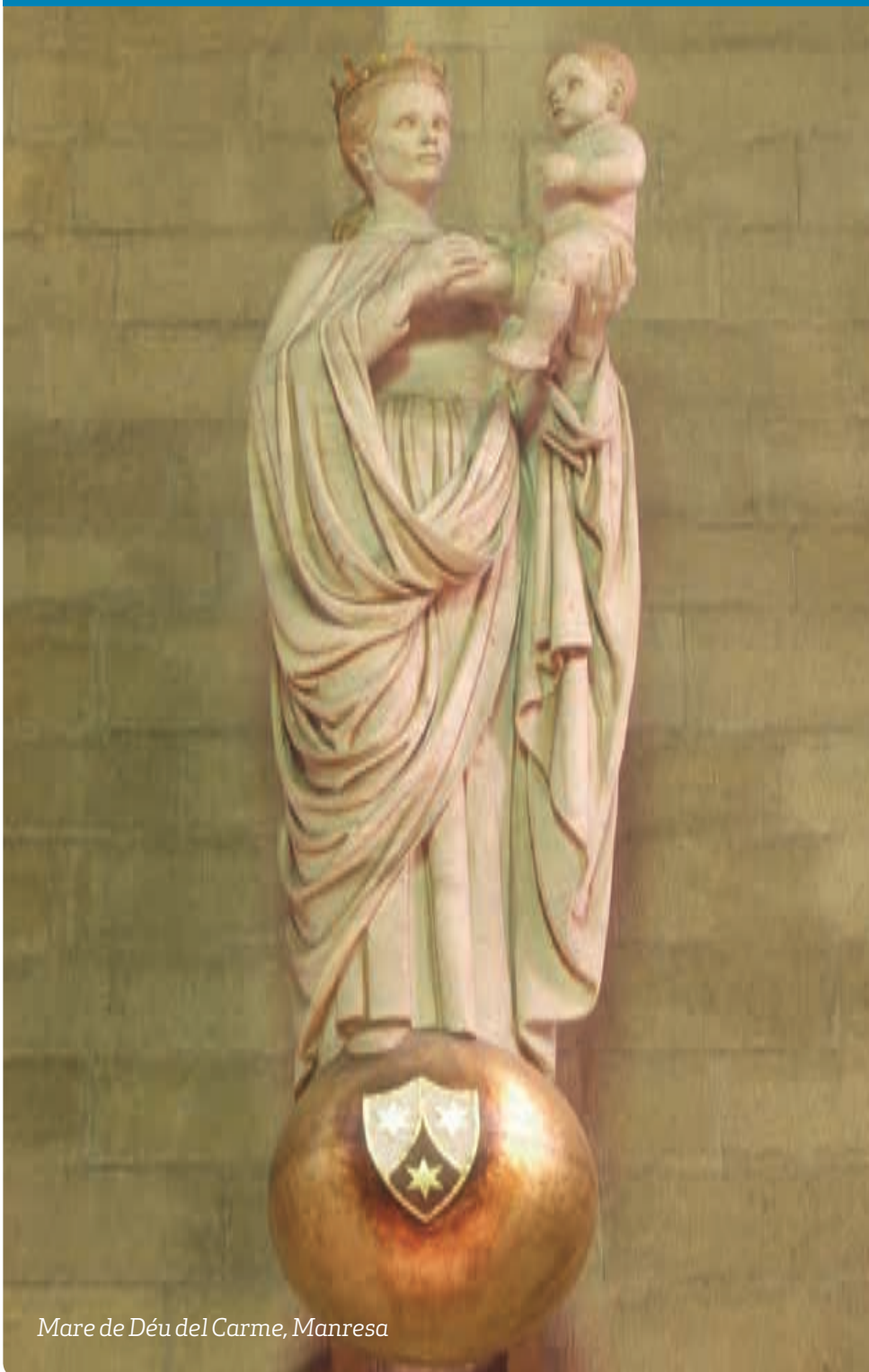

Full diocesà

16 de juliol del 2017

p4 – Prop de 180 persones al Gironellafest'17

p5 – Ruta d'adolescents pel Berguedà

Mare de Déu del Carme, Manresa

La Mare de Déu del Carme

La devoció a la Mare de Déu del Carme té un origen molt llunyà, que es remunta al segle XIII, quan, procedents del Mont Carmel, arribaren a Europa, juntament amb els croats, els primers frares carmelites. L'any 1245 aquests frares foren aprovats pel papa Innocenci IV.

La devoció a la Mare de Déu del Carme, invocada com a patrona per la gent de mar, pescadors i mariners sobretot, actualment és una de les advocacions marianes més populars i més esteses en tota la cristiandat, ja que, segons la promesa de la Mare de Déu feta a sant Simó Stock el dia 16 de juliol de 1251, aquells fidels cristians que portin l'escapulari del Carme i que s'encomanin diàriament a la Mare de Déu, aquesta els alliberarà de les penes del purgatori, puix que els dissabtes hi acudirà a rescatar-los.

Aquesta promesa de la Mare de Déu fou confirmada posteriorment per la butlla *Sabatina* signada el dia 3 de març de 1322 pel papa Joan XXII.

Atesa la llarga presència dels frares carmelites a la Barcelona del Raval, amb el carrer principal que duu el nom de carrer del Carme, se celebrava el dia 16 de juliol per la Mare de Déu del Carme la festa major del Raval. (Continua a la pàgina 6.)

«Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta»

Diumenge XV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»
(55, 10-11)

Salm responsorial

La llavor caigué en bona terra i donà fruit.
(Salm 64)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.
(8, 18-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assequé vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assequé. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer

i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»
(13, 1-23)

«L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge»

Sembrar amb confiança i esperança

Jean Hakolimana, prev.

La imatge del sembrador que empra l'evangeli d'aquest diumenge és la millor metàfora per al camí de la fe. La vida del sembrador es resumeix en el seu gest repetitiu, any rere any, de llançar en terra allò que té assegurat (les llavors), amb l'esperança d'un resultat positiu, però no assegurat (la collita). Cada temporada es desfà lliurement d'allò que té, amb el propòsit d'un resultat nou i millorat. El sembrador del nostre evangeli encara va més enllà en aquesta invitació a la confiança. Fracassa amb bona part de la seva experiència sembradora. La vora del camí, el terreny rocós i els cards deixen la seva supervivència a dos passos del precipici. Només una quarta part de l'activitat cau en bona terra i li salva la temporada. L'Església de Déu que pelegrina per aquesta zona passa moments semblants.

Alguns de nosaltres estan cansats de veure com la vora del camí, el terreny rocós i els cards redueixen diàriament a zero el seu esforç evangelitzador. Altres tenen assumit que terra poc fonda i plantes sense arrels participen de la normalitat. L'evangelitzador de debò defuig del desànim i de la resignació complaent. Sembra sense cansar-se, sabent que el camp del Senyor no és redueix cards i terreny rocós, sinó que disposa també de racons de bona terra. Aquest és l'objecte de l'oració que ens proposa l'Església a les completes de dilluns: *Concediu, Senyor, als nostres cossos un descans tranquil i feu que la llavor que avui hem sembrat amb el treball quotidià germini en fruits de vida eterna.* El futur de la fe no es juga només a nivell de l'evangelització, sinó també en la fortalesa de l'esperança amb què ho fem.

La imatge

En l'imaginari més comú d'un sembrador es veu sembrant a grapats. Carregat alhora d'abundància al cabàs i de generositat a l'ànim, no plany l'esforç, si bé sap que no tot el gra esdevindrà llavor d'una planta nova. Però malgrat això, sembra. Sembrar a grapats és posar llavor sense plànyer.

Aquest ha de ser el capteniment d'un testimoni, d'un evangelitzador: plantar tothora, sense esperar el fruit.

El sembrador (1889). Van Gogh

Lit. hores: Setmana III

17 dilluns

— Sant Aleix, laic (s.V)
Èxode 1,8-14.22 / Salm 123 /
Mateu 10,34-11,1

18 dimarts

— Sant Frederic, bisbe (*838)
— Santa Marina, màrtir (s,II)
— Sant Arnau, abat (*641)
Èxode 2,1-15a / Salm 68 /
Mateu 10,20-24

19 dimecres

— Santa Justa i Santa Rufina, (*287)
— Sant Arseni, abat (*450)
Èxode 3,1-6.9-12 / Salm 102 /
Mateu 11,25-27

20 dijous

— Santa Margarida, màrtir (*275)
— Sant Elies, profeta (900a.C)
— Santa Lliberada, verge
Èxode 3,13-20 / Salm 104 /
Mateu 11,28-30

21 divendres

— Sant Llorenç de Bríndisi, (*1559-1619)
— Sant Daniel, profeta (629a.C)
Èxode 11,10-12,14 / Salm 115 /
Mateu 12,1-8

22 dissabte

— Santa Maria Magdalena
Càntic 3,1-4a / Salm 62 /
Joan 20,1.11-18

23 diumenge XVI de durant l'any / Cicle A

— Santa Brígida, (1302-1373)
— Sant Cassià, abat(c.360-c.433)
— Sant Apol·linar, bisbe i màrtir (s,II)
Saviesa 12,13.16-19 / Salm 86 /
Romans 8,26-27 / Mateu 13,24-43

Prop de 180 persones al Gironellafest'17

Parròquia de Gironella

Prop de 180 persones d'arreu de Catalunya es van trobar el passat cap de setmana a la parròquia de Gironella per participar del Gironellafest.

Divendres a la tarda va tenir lloc la inauguració a càrrec de Mn. Lluís Ruiz, rector de la parròquia, i després es va celebrar una missa i una vetlla de pregària a la Mare de Déu amb música en directe. A la nit va haver-hi un concert a càrrec del cantant catòlic Jesús Cabello.

El dissabte, després d'una pregària de lloança, va tenir lloc el testimoni de Jesús Cabello i la sessió «Com comunicar la Fe» a càrrec del coach Eduard Gratacós. A continuació va haver una catequesi per part del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. A la tarda

va haver la projecció de la pel·lícula *Guardianes de la Fe*, sobre la persecució dels cristians a l'Orient Pròxim i es va comptar amb el testimoni del seu productor i codirector, Jaume Vives. La jornada va continuar amb una missa i Adoració al Santíssim, novament acompanyada per música en directe. Al vespre va tenir lloc el concert del Pare Damián, el conegut sacerdot ex-concursant del programa *La Voz*.

El diumenge va començar amb una catequesi a càrrec del bisbe de Solsona, Xavier Novell, sobre com ser deixebles missioners. Tot seguit el testimoni de conversió de l'Alexis, amb el títol "De les tenebres a la Llum". Al migdia es va celebrar una missa, la clausura oficial de la trobada i un dinar de germanor.

Fou un cap de setmana molt juvenil i familiar amb moltes persones que van voler compartir la seva fe mitjançant l'ajuda d'activitats de formació, de recolliment i de caire lúdic.

Festes del Carme de Tàrraga

—del 7 al 29 de juliol—

El dia 7 de juliol començaren les celebracions de les populars Festes del Carme de Tàrraga, les quals es perllongaran fins al proper dia 29 d'aquest mes, amb la jornada d'homenatge als dotze Beats Màrtirs Carmelites en el desè aniversari de la seva beatificació.

Les festes s'obriren amb la novena en honor de la Verge del Carme, les vespres, rès del rosari, cant de les alegries i l'eucaristia. El predicador fou el P. Luis Maza Subero, Provincial dels Carmelites, concelebrant amb el P. Manel Bonilla, prior del Carme de Tàrraga.

Acabada la missa començaren les audicions del XXIV Cicle de Concerts Mare de Déu del Carme, amb l'actuació de l'Agrupació Coral Oberta de Ponent, integrada per la Coral Carnicer de Tàrraga i Coral Sant Joan de Penelles, sota la direcció de Vicenç Perera, amb nombrós públic que omplia el claustre de l'antic convent del Carme.

Beatificació dels màrtirs claretians (2)

Mn. Josep M. Montiu i de Nuix

G. Josep Cardona i Dalmases

Nasqué l'any 1916 a Prades (la Molsosa). Ingressà en la congregació claretiana. Féu els estudis religiosos a Cervera i Vic. En 1932 féu la professió religiosa. Fou destinat a Cervera, Solsona i Sabadell. Fou germà claretia pietós, exemplar, complidor. L'any 1936, dispersada la comunitat claretiana de Sabadell, fou acollit en una casa de la ciutat. El 4 d'agost uns anticlericals l'empresonaren. A la presó hi havia molts companys de comunitat. Es preparaven al martiri, estaven animats, resaven el sant rosari. El primer divendres confessaren i combregaren. El 4 de setembre uns revolucionaris assaltaren la presó. Se'ls endugueren. Seguí una matança de religiosos. El germà Cardona morí perdontant. Fou màrtir el 5 de setembre de 1936 en un revolt de

la carretera de Sabadell a Santa Perpètua. Tenia vint anys.

G. Marià Binefa i Alzinella

Nasqué l'any 1904 a Anglesola. Ingressà en la congregació claretiana. En 1933 féu la professió religiosa. En esclatar la guerra estava a la comunitat claretiana de Sallent (Barcelona). El 20 de juliol a Sallent els claretians celebraren unes misses a la capella de la casa natal de sant Antoni Mª Claret. Després els avisaren que havien d'abandonar el convent. El germà Binefa aconseguí refugiar-se en una casa particular. Allí uns revolucionaris el detingueren a ell i al seu protector. Els portaren al Comitè. Allí estaven detinguts altres companys de comunitat. Morí màrtir el 25 de juliol de 1936 davant el cementiri de la vila. Allí l'enterraren.

Ruta d'adolescents pel Berguedà

Del dia 3 al 9 de juliol va tenir lloc la ruta d'adolescents organitzada per la delegació de Joventut, acompanyats pel bisbe Xavier Novell. La ruta va començar fent kayaks al pantà de la Baells i, tot seguit, es van desplaçar fins a Bagà, on van celebrar la missa i van fer una caminada fins al santuari de Gresolet; una caminada de 14km molt dura, però amb paisatges molt bonics. El dimarts van anar fins a Saldes, caminant als peus de la mítica muntanya del Pedraforca. A la tarda piscina, catequesi i missa. El dimecres van continuar la ruta fent el pic de la Gallina Pelada; una pujada molt bonica contemplant des de la cima una panoràmica bellíssima. A la tarda van celebrar missa a Peguera. L'endemà dijous van prosseguir la caminada seguint el GR dels bons homes fins a Queralt, passant pel Santuari de Corbera. A Queralt van gaudir de l'acollida de Mn. Ramon Barniol. El divendres, l'últim dia de la ruta, van fer el camí des de Queralt fins a Gironella, on van arribar per participar als actes del GironellaFest. **Informa: Delegació de Joventut**

La Mare de Déu del Carme en la tradició popular

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Prové de la pàgina 1.) La festa del Carme, al Raval, fou explicada detalladament pel folklorista Aureli Capmany, el qual narrà els detalls de la celebració de la fira barcelonina de timbals i altres joguines que se situava en l'esmentat carrer del Carme, diada en què hi havia el costum barceloní de menjar pollastre amb samfaina.

Les festes de la Mare de Déu del Carme a les poblacions de Vic i Manresa foren també molt solemnes, i molt concorregudes, durant l'època medieval i moderna fins a la supressió dels convents l'any 1835.

Són molt nombrosos els miracles atribuïts a la poderosa intercessió de la Mare de Déu del Carme, tants, que el religiós carmelita fra Joan Àngel Serra féu estampar a la ciutat de Girona, a cura de l'impressor Narcís Oliva, el recull titulat *Llibre dels miracles de Ntra. Sra. del Carme*, on, entre altres coses, explica com en 1748 Pau Vaguer, de Barcelona, fou guarit de reumatisme per intercessió de la Maria Santíssima: «Trobat-se Pau Vaguer, Cirurgià del Col·legi de Barcelona, ja de molt temps postrat y com a tullit en lo llit per causa de un gran romatisme que de continuo lo tenia en clamors y sospirs, començà a implorar lo auxili de la Verge SSma. del Carme, de la qual era molt devot y portava lo seu S. Escapulari, y los de casa [seva] li digueren que avivás la fe, pues era aquell dia especial de la Verge SS. del Carme per ser lo segon diumenge de maig en que se fa la pomposa Professó del S. Escapulari. Al passar per devant de sa casa lo avisaren; [Pau Vaguer] avivá la sua devoció y esperança en que lo deslliuraria de aquell pesadíssim dolor. Lo viu

desitg de veurer a la Verge SS. lo esforçà a saltar del llit y acercar-se a la finestra quan, improvisadament, se sent libre y curat, per lo que, y desfent-se en tiernas llàgrimes, li doná repetidas grácias. Succehí als 12 maig 1748 y consta en el llibre de favors de N. Sra. del Carme» (*Llibre dels miracles*, pp. 239-240). Acompanyo aquesta nota històrica amb un gravat popular català de la Mare de Déu del Carme, que és una bella mostra de com aquesta iconografia mariana ha marcat el nostre art popular.

L'Aplec de l'Esperit 2018, a Tortosa

Els dies 19 i 20 de maig del 2018 la diòcesi de Tortosa (www.bisbattortosa.org) serà la seu del 12è Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves que se celebra des de l'any 1978, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears.

L'Aplec de l'Esperit 2018, amb el lema «Crist és la vida», durarà dos dies, com es feia en els primers Aplecs de l'Esperit.

La ciutat de Tortosa i el Delta de l'Ebre seran els escenaris d'aquest aplec on el riu, icona de la vida nova que ens dóna Jesucrist, serà el protagonista.

L'Aplec 2018 coincidirà amb el període previ de la celebració, a Roma, del Sínode de Bisbes que porta per títol «Els joves, la fe i el discerniment vocacional», convocat pel papa Francesc.

L'article

L'Everest com a símbol

Climent Forner, prev.

La vida sense ideals no val la pena de ser viscuda. Ara, quina mena d'ideals? Vaig pensar-hi una vegada més arran de la gesta heroica de dos alpinistes de casa nostra, Ferran Latorre i Kilian Jornet, que van coronar fa poc tots els cims de l'Everest, la muntanya més alta del món.

Sempre ha admirat els atletes —de qualsevol gènere i raça— que han batut rècords en els diversos camps competitiu: curses olímpiques, ciclisme, motorisme, natació, futbol, bàsquet, tennis, etc. (no em feu dir noms). Els admiro, repeteixo, no pas pels diners i la fama que guanyen, sinó per l'esforç que suposa la seva aventura, i si aquesta és col·lectiva, encara més, ja que demana mancomunitat d'il·lusió i de treball no sempre fàcil, sota la batuta dels respectius entrenadors. Llavors és quan me'ls prenc com a models a imitar dels grans ideals morals i espirituals, així com dels artístics, literaris, musicals, científics, socials, polítics, de tot tipus, que haurien de moure, inspirar i ennoblir la vida de les persones i de la humanitat en general.

Continuant amb el símbol alpinista, podríem dir que tots tenim el nostre Everest a escalar, més o menys elevat, segons la vocació o professió de cadascú. Ai d'aquell que arriba a vell i, ni en bé d'ell ni dels altres, encara no ha descobert el potencial de la seva personalitat. Quina frustració i quina pèrdua! Ell no ha sigut feliç ni n'ha fet els seus germans. Sí, perquè els humans som éssers essencialment socials, solidaris, no individualistes, talment les peces del nostre cos que, si no fossin solidàries malament, tal com ens recorda sant Pau en la seva Primera carta als Corintis referint-se al cos místic del Crist.

Sens dubte que per a nosaltres els cristians la figura de nostre Senyor Jesucrist, el Déu fet home —«el veritable Déu dels homes», que deia Pascal—, és el màxim dels exemples a imitar, l'ideal dels ideals, espiritualment parlant, sense desmerèixer altres líders espirituals, així com els nombrosos savis, artistes, literats, etc. d'ahir, d'avui i de sempre. D'on la immensa multitud de sants i santes que al llarg de la història han intentat de configurar-s'hi, com nosaltres els creients d'ara en hi hauríem de configurar deixant-nos modelar pel seu Esperit, aquest Esperit d'amor, de pau, de justícia, de compassió, de llibertat que ha estat difós en tots els cors de bona voluntat, en siguin o no conscients. Ah si tothom fes el seu Everest! No sols cadascú personalment, també els col·lectius dels pobles i de les nacions cridats a ser lliures i a realitzar-se en plenitud, quin somni més engrescador! El Regne de Déu, el veritable cim dels cims. No n'hi has pas cap altre de tan excels: ni LA MUNTANYA MÀGICA, de Thomas Mann.

El llibre

Martí Luter: monjo i reformador

Josep Castanyé

El número 143 de la col·lecció d'Emaús del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona va dedicat a la figura de Martí Luter, en el 500 aniversari de la reforma protestant.

Sota el títol *Martí Luter: monjo i reformador*, l'autor de l'opuscle és Josep Castanyé, sacerdot diocesà de Vic i professor durant molts anys de la Facultat de Teologia de Catalunya, bon coneixedor de la teologia protestant.

La figura de Luter ha marcat decisivament la història cristiana. Les 95 tesis sobre la porta de l'església del palau de Wittemberg són el símbol de l'inici d'una nova manera d'entendre la fe cristiana que va acabar produint una ruptura que encara patim.

Aquest llibre està escrit amb un profund coneixement del que Luter va ser i va significar.

Enfortir l'educació dels fills (3)

Sant Pare Francesc

[...] els costums adquirits des d'infants tenen una funció positiva, permetent que els grans valors interioritzats es tradueixin en comportaments externs sans i estables. Algú pot tenir sentiments sociables i una bona disposició envers els altres, però si durant molt de temps no s'ha habituat per la insistència de la gent gran a dir «per favor», «si us plau», «gràcies», la seva bona disposició interior no es traduirà fàcilment en aquestes expressions.

L'enfortiment de la voluntat i la repetició de determinades accions construeixen la conducta moral, i sense la repetició conscient, lliure i valorada de determinats comportaments bons no s'acaba d'educar aquesta conducta. Les motivacions o l'atractiu que sentim envers un determinat valor no esdevenen virtut sense aquests actes adequadament motivats.

La llibertat és una cosa grandiosa, però podem perdre-la. L'educació moral és un cultiu de la llibertat a través de propostes, motivacions, aplicacions pràctiques, estímuls, premis, exemples, models, símbols, reflexions, exhortacions, revisions de la manera d'actuar i diàlegs que ajudin les persones a desenvolupar aquests principis interiors esta-

bles que mouen a obrar espontàniament el bé. La virtut és una convicció que s'ha transformat en un principi intern i estable de l'obrar. La vida virtuosa, per tant, construeix la llibertat, l'enforteix i l'educa, evitant que la persona es torni esclava d'inclinacions compulsives deshumanitzants i antisocials. Perquè la mateixa dignitat humana exigeix que cadascú «actuï segons una elecció conscient i lliure, és a dir, mogut i induït personalment des de dins».

Així mateix, és indispensable sensibilitzar l'infant o l'adolescent perquè adverteixi que les males accions tenen conseqüències. Cal desvetllar la capacitat de posar-se al lloc de l'altre i de doldre's pel seu sofriment quan se li ha fet mal. Algunes sancions —a les conductes antisocials agressives— poden complir en part aquesta finalitat.

És important orientar l'infant amb fermesa a demanar perdó i a reparar el dany causat als altres. Quan el camí educatiu mostra els seus fruits en una maduració de la llibertat personal, el fill mateix en algun moment començarà a reconèixer amb gratitud que ha estat bo per a ell créixer en una família i fins i tot suportar les exigències que planteja tot procés formatiu.

